

staar til Undergeneralsekretærernes og Direktørernes Raadighed, dersom de ønsker at gøre sig bekendt med deres Indhold.

Flertallet vender sig desuden med stor Styrke imod Tanken om at gøre en Ende paa det direkte Samarbejde mellem Generalsekretæren og Direktørerne, saaledes som det var organiseret ved de ovennævnte Direktørmøder, der har vist sig særlig nyttige og frugtbringende for Arbejdet.

Forhandlingerne i 4. Udvalg om den øverste Ledelse formede sig saaledes, at Spørgsmaalet om den af Mindretallet foreslaaede raadgivende Komité blev først og selvstændigt behandlet. Det affødte en ret lang og livlig Debat, som endte med, at Mindretallets Forslag blev forkastet med 30 Stemmer mod 5.

Mindretallets Indstilling med Hensyn til Antallet af Undergeneralsekretærer gav ligeledes Anledning til en lang Debat. Tallet 5 er valgt af Mindretallet ud fra Synspunktet, at der skal være Plads i den øverste Ledelse for alle de i Raadet permanent repræsenterede Magter eller Stormagterne, som er 5 i Tallet. Ved at regne en af disse Pladser paa Generalsekretæren bliver denne Plads tilbage for de i Raadet ikke permanent repræsenterede Stater.

Mindretallet er sig imidlertid bevidst, at denne Holdning ikke kan indtages uden at yde en vis Kompensation overfor de mindre Stater, og den skulde da som ovenfor antydet, bestaa i Oprettelsen af en ny Undergeneralsekretærpost, som — og paa dette særlige Omraade er der Enighed mellem Flertal og Mindretal — skulde tilfalde Sekretariatets juridiske Raadgiver. Da denne for Tiden tilhører en Stat, som ikke er permanent repræsenteret i Raadet, nemlig Uruguay, og det er Mindretallets Hensigt ogsaa fremtidig at reservere en af de planlagte 5 Undergeneralsekretærposter for de ikke i Raadet permanent repræsenterede Stater, menes disse at kunne tilfredsstilles hermed. Som yderligere

Kompensation fremholder Mindretallet Muligheden af efter en vis Overgangsperiode at reservere for sidstnævnte Stater alle Direktørstillingerne. Om dette sidste Forslags praktiske Gennemførlighed er det berettiget at nære Tvivl, naar det erindres, at Generalsekretæren i den senere Tid har været stærkt indstillet paa at lade Avancementet til Direktørposterne komme det allerede i Sekretariatet ansatte Personale fortrinsvis tilgode, hvorhos selvfølgelig Hensynet til Kapaciteten gaar forud for Nationalitetshensynet.

For de mindre Stater er der nu ingen Anledning til at foruroliges ved saadanne Forslag, da Mindretallet indtog en isoleret Holdning overfor de andre 3 Stormagter. For de mindre Stater er der desuden mindre Grund til at beskæftige sig med Spørgsmaalet, i hvilket Omfang de store og smaa Stater skal have Adgang til den øverste Ledelse, end til at gøre sig det klart, at Vægten maa lægges paa ved den personlige Indsats i Genève's Institutioner og da navnlig under Forsamlingen og dennes Udvalg at udviske Forskellen mellem store og smaa. Naar Blikket rettes tilbage er der, til Trods for det numerisk ringere Menneskemateriale, som de smaa Stater kan rekrutere deres Delegerede fra, ingen Grund til Utilfredshed med den Stilling, som disse Stater efterhaanden har tilkæmpet sig, og denne har da ogsaa fundet et tydeligt Udtryk ved den Hensyntagen til deres berettigede Krav, som har givet sig tilkende i Flertallets Indstilling. Heri udtales nemlig blandt andet, at der ingen Grund er til, at Generalsekretæren og Vice-Generalsekretæren altid skal være udgaaet fra Stormagterne, at enhver Funktionær indenfor Sekretariatet bør have Mulighed for at naa de højeste Poster, Generalsekretærens indbefattet, og at dette Maal ikke vil kunne naas, dersom de højeste Poster blev forbeholdt visse Lande.

I Overensstemmelse hermed har den britiske og den franske Delegerede i 4. Udvalg med megen Vægt udtalt sig imod en